

מיכאל דרוקס

"מיכאל דרוקס" / הארץ / 16.2.68 / תע' יחיד / גלריה "דוגית" / תל-אביב

התערוכה מורכבת מרישומים, קולאזים, מונטאזים ואובייקטים. המוצגים - בכל ארבע הטכניקות - מנוסחים, לפחות בקווים כלליים, במבנה קוביסטי. הטכניקה כוללת, לפיכך, הדבקות (ומכאן הקולאז), צירופי טקסטורות וקטעים ממקורות שונים (ומכאן המונטאז) והבלטות במגמה להעביר את החלל ה"צירוי" לחלל "ממשי" (ומכאן התבליטים והאובייקטים). ממש כמו שקרה אצל הקוביסטים באותה תקופה - או באובייקטים התבליטים הראשונים של מרסל ינקו וקורט שויטארס - מופיע הצבע רק במחשבה שנייה. החשיבות הראשונה ניתנת למבנה הצורני. לא רצוי למתוח את האנאלוגיה עם הקוביזם הבראשיתי יותר מדי: מיכאל דרוקס רחוק מאוד מהרעננות המחוספסת של הדאדאיסטים, או מהנטיית האקספרסיביות שהופיעו כבר בתחילת הקוביזם של פיקאסו. סגנונו של דרוקס תרבותי מדי - או אולי ראוי לומר: מתורבת. נטייתו היא יותר לכיוון האסתטיציסטי. אפילו הבלחות האינטנסיביות של הפתעות כהה-בהיר מופיעות כאן כעזר לאווירה רגשנית משהו, קצרת נשימה, כמהה (אך לא יותר מדי) במובן המטאפיזי והנוסטאלגי. תמיד קיים כאן חוש-מידה זהיר: לא חריף מדי, לא עצמים "גסים", לא לערבל מעמקים!

אסתטיציזם אמיתי.